

Հովհաննես Թումանյան

Միրիուսի հրաժեշտը

Միրիո՛ւս, երկնից ահեղ անցվոր,
Ո՞րկից եկել,
Ո՞ր ես թեքել,
Ո՞ր ես ճեպում էդքան հրգոր,

Անճառ թափով,
Անձեր ճամփով,
Դարե՛ր, դարե՛ր հազարավոր:

Միրիո՛ւս, երկնից շրքեղ գոհար,
Որ խաղում ես,

Փաղփաղում ես
Ճերմակ ու բիլ լուսով քո վառ
Ու գարդարում,
Ջրվարթ վառում
Մեր գիշերվան ճակատը մառ

Ի՛նչքան աչք են վրբադ հառել,
Նայում են քեզ
Հիմի մեզ պես,

Ի՛նչքան աչք է նայել, մարել,
Եվ կամ ի՛նչքան

Դեռ պիտի գան,
Որ անհայտից կյանք չեն առել:

Ո՞վ առաջինն ասավ ողջերթ
Քեզ մեր հողից,
Մարդու ցեղից,

Կամ ո՞ւմ աչքում պիտի անհետ
Մի օր հատնի,
Մարի, մըթնի
Հրրաժեշտի շողը հավետ...

Բարի ճամփա՛, հյո՛ւրը մեր հին.

Եվ թե տեսնես՝
Մեզնից էսպես
Մի հարցում տուր հրգոր մահին.
Մարդու քանի՞
Մերունդ կանի

Մի հրրաժեշտն աստեղային:

1922